

het APA/ATR-team bij de Tweede Kamer. Daaraan hebben wij in NTFR 2003/850 aandacht besteed. Ten slotte wijzen we op de uitgebreide brief over het Nederlandse fiscale vestigingsklimaat waarin ook het 'rulingbeleid' aan de orde kwam. Die brief vindt u in NTFR 2002/1902.

NTFR 2003/1667

Vennootschapsbelasting/Dividendbelasting
**NOB-commentaar op implementatie
interest- en royaltyrichtlijn**

*Nederlandse Orde van Belastingadviseurs
22 september 2003, 29 034, Commentaar*

De Nederlandse Orde van Belastingadviseurs (de Orde) heeft een commentaar uitgebracht op het wetsvoorstel ter implementatie van de EG-rente/royaltyrichtlijn (nr. 29 034, NTFR 2003/1545). De Orde plaatst onder meer de volgende kanttekeningen:

In overweging kan worden genomen om ook het fonds voor gemene rekening en de coöperatie onder de nieuwe bepaling van art. 17a, lid 2, sub 1 te brengen. Tevens zou de eis dat de crediteur ten minste 25% van de aandelen in de debiteur bezit kunnen vervallen.

Verder verdient het volgens de Orde aanbeveling om vrijstelling voor dividendbetalingen die vallen onder de implementatiebepalingen inzake de moeder-dochterrichtlijn en de voorgestelde vrijstelling van rente en royalty's onder dit wetsvoorstel beter op elkaar af te stemmen.

Voor het volledige commentaar verwijzen wij naar het brondocument.

SUCCESSIEWET**NTFR 2003/1668**

Successiewet

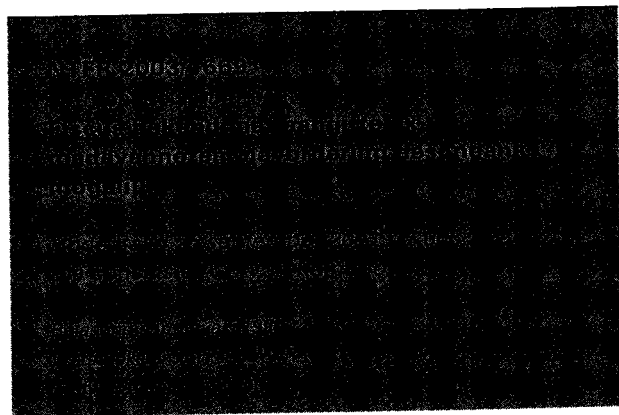
**Vereffening niet afdwingbare overbedeling:
voldoen natuurlijke verbintenis**

*Hof Den Bosch 16 juli 2003, 00/01516, EK VI
Belastingjaar/tijdvak: 2000*

Belanghebbende en haar ex zijn gescheiden en hebben de aandelen van een BV aanvankelijk tegen 12,5% van de waarde toebedeeld aan de ex, A. Over deze overbedeling van A ontstaat onenigheid en belanghebbende en A komen bij notariële akte overeen dat A nog een bedrag van 12,5% van de waarde aan belanghebbende betaalt en dat daarmee de zaak is opgelost. A verkoopt de aandelen en is, nu hij over het geld beschikt, bereid de resterende 25% van de waarde aan belanghebbende uit te keren. Ten aanzien van de eerste deelbetaling stelt de inspecteur zich op het standpunt dat er sprake is van een schenking en legt dienovereenkomstig aan belanghebbende een aanslag schenkingsrecht op.

Het hof is met belanghebbende van mening dat belanghebbendes ex heeft voldaan aan een natuurlijke verbintenis.

Bij de notariële akte hebben partijen afgesproken dat zij over en weer niets meer te vorderen hebben. Voor belanghebbende was het dus niet mogelijk om voor het laatste stuk overbedeling betaling af te dwingen. Het hof komt, vergelijkend met de situatie waarbij in het faillissement de crediteur en de gefailleerde overeenkomen te volstaan met voldoening van een percentage van de schuld en afzien van afdwingbaarheid voor het overige van die schuld, tot de conclusie dat A voldaan heeft aan een dringende morele verplichting, ofwel voldaan heeft aan een natuurlijke verbintenis. Het voldoen aan een dergelijke verbintenis is in het schenkingsrecht vrijgesteld. Het hof vernietigt daarom de aanslag.
(Beroep gegrond.)

FORMEEL BELASTINGRECHT**Samenvatting**

Wijlen belanghebbende is in 1984 naar Amerika verhuisd. Op 31 december 1987 heeft de inspecteur een beschikking gegeven dat voor het jaar 1984 geen aanslag zou worden opgelegd voor de periode waarin belanghebbende buitenlands belastingplichtig was. In de jaren 1985, 1986 en 1987 heeft belanghebbende nabetalingsontvangsten met betrekking tot dubieuze vorderingen van een in Nederland gevestigde maatschap waarin belanghebbende tot 30 juni 1984 vennoot was. Hof Den Haag vernietigde de aanslag, omdat de inspecteur zijn onderzoeksplicht had geschonden (de aangiften van ex-medevennoten waren op een andere inspectie bekend) en geen nieuw feit had om na te vorderen. De Hoge Raad meent echter dat de inspecteur wel degelijk kan navorderen, doch vernietigt de opgelegde verhoging.

Feiten

In cassatie kan van het volgende worden uitgegaan.

Erflater is op 21 december 1984 vanuit Nederland naar de Verenigde Staten van Amerika verhuisd en was sindsdien buitenlands belastingplichtige. Op 30 november 1987 is de primitieve aanslag inkomstenbelasting ten name van erflater voor het jaar 1984 (binnenlandse periode) vastgesteld door de inspectie R en op 31 december 1987 is, met betrekking tot de periode dat erflater in 1984 buitenlands belastingplichtige was, door de voor buitenlandse belastingplichtigen bevoegde inspecteur te Brunssum (hierna: de inspecteur buitenlanders) een beschikking gegeven, inhoudende dat geen aanslag zou worden opgelegd. Voor de jaren

1988, 1989 en 1990 zijn geen aangiftebiljetten uitgereikt en heeft erflater geen aangifte meer ingediend. In de jaren 1985, 1986, 1987, 1988 en 1990 heeft erflater nabetalings ontvangen ter zake van zijn aandeel in dubieuze vorderingen van de in Nederland gevestigde en aldaar kantoor houdende maatschap H betreffende door H in Saoedi-Arabië uitgevoerde projecten. In die maatschap was erflater tot 30 juni 1984 vennoot. De aangiften inkomstenbelasting/vermogensbelasting van de vennoten/natuurlijke personen van H werden behandeld door de inspectie R, die in 1991 opging in de eenheid Grote ondernemingen P, waar zij stonden geregistreerd onder één firmanummer. De onderhavige navorderingsaanslag is gedagtekend 8 september 1995 en vastgesteld door of namens het hoofd van laatstgenoemde eenheid (de Inspecteur).

Geschil

In geschil is de vraag of de inspecteur onder deze omstandigheden kan navorderen.

Rechtsoverwegingen

4. Beoordeling van de in het principale beroep voorgestelde middelen

4.1. Het Hof heeft bij de beoordeling van de vraag of de Inspecteur een onderzoeksplicht heeft geschonden en op die grond aan hem het recht tot navorderen moet worden ontzegd, van belang geacht of erflater de inspecteur te R voor de belastingaangelegenheden van de vennoten van H als contactinspecteur mocht zien en of aan die inspecteur op grond van de door erflaters medevennoten ingediende aangiften inkomstenbelasting/vennootschapsbelasting feiten en omstandigheden bekend waren die aanleiding zouden hebben moeten vormen tot het instellen van een nader onderzoek. Het Hof heeft de beide laatste vragen bevestigend beantwoord en in aansluiting daarop geoordeeld dat de ter inspectie R aanwezige kennis van tot een nader onderzoek aanleiding gevende feiten en omstandigheden aan de inspecteur buitenlanders moet worden toegerekend.

4.2. Middel I, dat als uitgangspunt neemt 's Hofs kennelijke oordeel dat met betrekking tot door erflater in 1990 genoten belastbare binnenlandse inkomsten de bevoegdheid om die inkomsten in de heffing van inkomstenbelasting te betrekken gedurende de driejaarstermijn van artikel 11, lid 3, van de Algemene wet inzake rijksbelastingen berustte bij de inspecteur buitenlanders, klaagt dat het Hof ten onrechte kennis die ter inspectie R aanwezig was, heeft toegerekend aan die inspecteur. Bij de beoordeling van het middel moet worden vooropgesteld dat voor de beantwoording van de vraag of een navordering rechtvaardigend nieuw feit aanwezig is, slechts van belang is of de bevoegde inspecteur of een persoon voor wiens handelen hij verantwoordelijk is, daaronder begrepen een zogenoemde contactinspecteur, met dat feit bekend was of redelijkerwijs bekend kon zijn. Het Hof heeft niet vastgesteld dat in het onderhavige geval een andere inspecteur dan de inspecteur buitenlanders een taak had welke hem betrokken deed zijn bij de eventuele vaststelling van een belastingschuld van erflater in het onderhavige jaar. Wel heeft het Hof geoordeeld dat erflater de inspecteur te R mocht zien als contactinspecteur, doch aan dat oordeel ligt niet ten grondslag enige vaststelling waaruit kan volgen dat erflater ervan blijk had gegeven laatstbedoelde inspecteur inderdaad als zodanig te beschouwen, en met name niet dat erflater aan de inspectie te R of de eenheid Grote ondernemingen P

gegevens heeft verstrekt met betrekking tot de nabetalings, waarvan hij mocht aannemen dat zij zouden worden doorgegeven aan de inspecteur buitenlanders en welke op die grond door de voormelde inspectie of voormelde eenheid hadden moeten worden doorgegeven.

4.3. Het hiervóór in 4.2 overwogene brengt mee dat middel I slaagt. De overige door de Staatssecretaris voorgestelde middelen behoeven geen behandeling.

5. Beoordeling van de in het incidentele beroep voorgestelde middelen

5.1. Het eerste middel komt op tegen het oordeel van het Hof dat de onderhavige vorderingen tot het te vereffenen vermogen van erflaters onderneming zijn blijven behoren, en dat erflater met betrekking tot die vorderingen zijn onderneming in 1984 niet heeft gestaakt. Het Hof heeft, gelet op de oordelen onder 6.1 en 6.2.1 van zijn uitspraak, de ter zake van het uitreden van erflater opgemaakte overeenkomst aldus uitgelegd dat erflater na zijn uitreden uit de maatschap recht bleef houden op zijn aandeel in de vorderingen op de Saoedi-Arabisische opdrachtgevers, zij het dat hij te dier zake slechts een vorderingsrecht verkreeg tegenover zijn vroegere medevennoten tot afgifte van dit aandeel in alsnog ter zake van de vorderingen ontvangen betalingen, en niet rechtstreeks een vordering kreeg op de opdrachtgevers. Gelet op deze geenszins onbegrijpelijke uitlegging van de overeenkomst zijn de rechten welke erflater aan de overeenkomst ontleende zozeer op één lijn te stellen met in de uitoefening van zijn onderneming ontstane vorderingen, dat de redelijkheid zich ertegen verzet die rechten tot het privé-vermogen te rekenen. Derhalve faalt het eerste middel.

5.2. Het tweede middel bestrijdt 's Hofs oordeel dat de Inspecteur erflaters aangifte voor het jaar 1984 niet aan een nader onderzoek heeft behoeven te onderwerpen. Het middel faalt op de gronden vermeld in de onderdelen 8.2, 8.4 en 8.5 van de conclusie van de Advocaat-Generaal.

6. Beoordeling van de door het Hof onbesproken gelaten stellingen

6.1. Nu uit de gegrondbevinding van middel I in het principale beroep en de ongegrondbevinding van het eerste en het tweede middel in het incidentele beroep volgt dat het Hof ten onrechte op grond van de laatste volzin van artikel 16, lid 1, van de Algemene wet inzake rijksbelastingen aan de Inspecteur de bevoegdheid een navorderingsaanslag op te leggen heeft ontzegd, dienen de door erflater voor het Hof aangevoerde grieven welke het Hof onbesproken heeft gelaten, en die in essentie worden herhaald in het derde, vierde en vijfde middel in het incidentele beroep, alsnog te worden behandeld. Hiervoor behoefde de zaak niet te worden verwezen.

6.2. Erflater heeft voor het Hof aangevoerd dat het Belastingverdrag Nederland-Verenigde Staten van Amerika van 29 april 1948, zoals nadien gewijzigd (hierna: het Verdrag), in de weg staat aan het in de heffing van Nederlandse inkomstenbelasting betrekken van de in geding zijnde nabetalings. Daartoe is een beroep gedaan op artikel XVI van het Verdrag, welk artikel een natuurlijke persoon die inwoner is van een van de Verdragsluitende Staten, onder nader omschreven voorwaarden vrijstelt van belasting geheven door de andere Verdragsluitende Staat ter zake van inkomsten uit persoonlijke diensten. Dit beroep faalt. De onderhavige nabetalings vloeien, naar het Hof - in casus onbestreden - heeft vastgesteld, voort uit vorderingen verband houdende met door H uitgevoerde werkzaamhe-

den ter zake waarvan H een vorderingsrecht had, in welke vorderingen erflater een jegens H geldend te maken aandeel had. Op de gronden die zijn uiteengezet in onderdeel 9.6.4 van de conclusie van de Advocaat-Generaal, moet voor de toepassing van het Verdrag worden aangenomen dat, al is voor de Nederlandse belastingheffing de maatschap transparant, de door H voor de Saoedi-Arabische opdrachtgevers verrichte werkzaamheden gelden als diensten van een Nederlands lichaam in de zin van artikel II, lid 1, letter d, van het Verdrag en niet als persoonlijke diensten van natuurlijke personen (de maten). In het midden kan blijven of hier sprake is van nijverheids- of handelsvoordelen als bedoeld in artikel III van het Verdrag, omdat eventuele zodanige voordelen op grond van het eerste lid van laatstvermeld artikel slechts zouden zijn vrijgesteld van Nederlandse belastingheffing indien H zou moeten worden aangemerkt als een onderneming der Verenigde Staten. Dit laatste is door het Hof niet vastgesteld en in de gedingstukken is daarvoor ook geen aanwijzing te vinden.

6.3. Erflater heeft voor het Hof tevens aangevoerd dat de onderhavige nabetalings tot zijn stakingswinst dienen te worden gerekend, zodat zij door de Inspecteur hadden moeten worden belast naar het hoge bijzondere tarief van 45%. Deze grief kan geen doel treffen. Uit hetgeen hiervóór in 5.1 is overwogen, volgt dat met betrekking tot de vorderingen waaruit deze nabetalings zijn voortgevloeid, erflater zijn onderneming niet had gestaakt. Nu niet valt in te zien waarin de desbetreffende nabetalings zich zouden onderscheiden van een normale in de loop van de uitoefening van een onderneming ontvangen bedrijfsbate, kan, anders dan van de zijde van erflater is aangevoerd, artikel 57, lid 1, letter b, van de Wet op de inkomstenbelasting 1964 (tekst 1990) daarop ook niet naar zijn strekking van toepassing worden geacht.

6.4. Met betrekking tot de aan hem in rekening gebrachte heffingsrente heeft erflater aangevoerd dat het aan een verzuim van de belastingdienst is te wijten dat hem geen (primitieve) aanslag is opgelegd over 1990. Dit betoog faalt, reeds omdat in dat gestelde verzuim voor erflater geen beletsel kan hebben gelegen aangifte te doen over het onderhavige jaar. Aangevoerd is verder dat de navorderingsaanslag eerder had kunnen worden opgelegd. Ook die stelling kan geen doel treffen, aangezien de regeling van artikel 30c van de Algemene wet inzake rijksbelastingen (tekst 1995) naar tekst en strekking geen ruimte biedt om in een geval als het onderhavige op die grond het in rekening brengen van heffingsrente achterwege te laten. Ten slotte faalt ook het beroep dat erflater ter betwisting van de verschuldigdheid van heffingsrente heeft gedaan op het EVRM. Daar aan het in rekening brengen van heffingsrente het oogmerk van bestraffing vreemd is, is hier, anders dan waarvan erflater is uitgegaan, geen sprake van een 'criminal charge' als bedoeld in artikel 6 van het EVRM.

6.5. Nu het Hof niet is toegekomen aan een beslissing omtrent de in de aanslag begrepen verhoging, maar voor het Hof niet meer in geschil was dat deze dient te vervallen, zal de Hoge Raad dit voorzover nodig bepalen. (Volgt gegronde verklaring van het principale beroep in cassatie van de staatssecretaris en ongegronde verklaring van het voorwaardelijk incidenteel beroep in cassatie van belanghebbende.)

Conclusie Advocaat-Generaal

8.2 Volgens vaste jurisprudentie mag een inspecteur bij het opleggen van een aanslag in de inkomstenbelasting in

beginsel uitgaan van de juistheid van de gegevens die een belastingplichtige in zijn aangifte heeft vermeld. Tot een nader onderzoek is hij slechts gehouden indien hij, na met een normale zorgvuldigheid kennis te hebben genomen van de inhoud van de aangifte, aan de juistheid van enig daarin opgenomen gegeven in redelijkheid behoort te twijfelen (HR 11 april 2001, nr. 36.088, BNB 2001/260).

(...)

8.4 Dit oordeel komt erop neer dat, nu uit de aangifte niet bleek van de - onjuiste - keuze de vorderingen tot het privévermogen te rekenen, de Inspecteur in redelijkheid niet behoefde te twijfelen aan de juistheid van de aangifte.

8.5. De beslissing van het Hof geeft geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting en kan, als verweven met waarden van feitelijke aard, voor het overige in cassatie niet op zijn juistheid worden getoetst. Zij is ook niet onbegrijpelijk. Middelonderdeel 2 faalt derhalve.

COMMENTAAR VAN DER WERELD

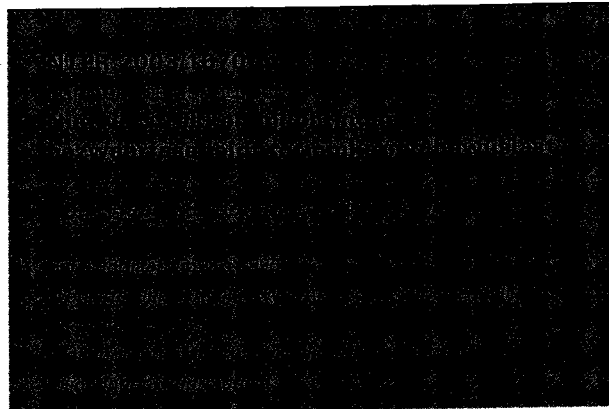
1. Ruim 19 jaar nadat erflater uit een maatschap van ingenieurs is getreden worden zijn erfgenamen alsnog verrast met een forse belastingnota. Deze bestond uit een op 8 september 1995 door de Belastingdienst Grote Ondernemingen te P opgelegde navorderingsaanslag inkomstenbelasting 1990 die verband hield met nabetalings door de maatschap aan erflater. Omdat de inspectie Brunssum, waar erflater sinds zijn emigratie naar Amerika in 1984 stond geregistreerd, de driejaarstermijn van art. 11, lid 3, AWR had laten verlopen moest de vraag worden beantwoord of sprake was van een ambtelijk verzuim. Daarvan zou sprake zijn geweest indien informatie over de nabetalings, welke informatie op 31 december 1993 al bekend was bij andere eenheden van de Belastingdienst, ook bekend moest worden verondersteld bij de inspectie Brunssum. In de procedure wordt in dit verband de zogenoemde contactinspecteur ten tonele gevoerd. Deze contactinspecteur had kennis over de maatschap en de andere maatschapsleden alsmede van de nabetalings aan belanghebbende en was verbonden aan de inspectie te R welke inspectie in 1991 is opgegaan in de Belastingdienst Grote Ondernemingen te P. Het is vaste jurisprudentie, dat handelingen van andere belastingambtenaren aan de inspecteur worden toegerekend, indien zij verricht zijn bij de vervulling van taken die de inspecteur aan die andere ambtenaren heeft opgedragen of overgelaten. Deze regel gaat niet zo ver dat een andere ambtenaar (lees: bijvoorbeeld de contactinspecteur) uit eigen beweging actief informatie moet verstrekken aan de inspecteur (lees: de inspectie Brunssum). Wel wordt in de optiek van de Hoge Raad de contactinspecteur bij de aanslagregeling een rol toebedacht indien de belastingplichtige er blijk van heeft gegeven deze inspecteur als zodanig aan te willen merken. Met name is daarvan sprake indien hij de contactinspecteur relevante informatie heeft verstrekt waarvan belastingplichtige mocht aannemen dat zij terecht zou komen bij zijn 'eigen' inspecteur. In de onderhavige procedure was van een en ander door het hof niets vastgesteld zodat de contactinspecteur de erfgenamen niet te hulp kon schieten.

2. Een kwestie waar de Hoge Raad in casu overheen stapt, is of de inspectie Brunssum op 31 december 1993 wel bevoegd was om überhaupt een primitieve aanslag op te leggen. Ik licht dit als volgt toe. Op 1 juni 1992 werd de herstructurering van de Belastingdienst voltooid. In verband met deze herstructurering is bij wet van 4 maart 1993 (Stb. 1993, 153) de

AWR gewijzigd. Tevens is toen de Organisatieregeling Belastingdienst ingetrokken en vervangen door de op 1 juli 1994 in werking getreden Uitvoeringsregeling Belastingdienst (Stcrt. 1994, 114). Hoewel in art. 38 van die regeling is bepaald dat de bevoegdheid van het hoofd van een eenheid eerst overgaat op het hoofd van een andere eenheid wanneer zich bepaalde relevante omstandigheden hebben voorgedaan en nadat de bevoegdheid is overgedragen, dient in casu mijns inziens in materiële zin ervan uit te worden gegaan dat de Belastingdienst Grote Onderneming te P inmiddels (lees: op 31 december 1993) bevoegd was. In dat geval zou de navorderingsaanslag alleen in stand zijn gebleven indien belanghebbende vanwege zijn voorwaardelijke opzet kwade trouw kon worden aangewreven. Door A-G van Kalmthout was in dit verband echter al opgemerkt dat de inspecteur daarvoor zijns inziens te weinig feiten en omstandigheden had aangevoerd. Dat verklaart mijns inziens waarom de Hoge Raad over de kwestie van de bevoegdheid heen stapt. Dat doet hij in overweging 4.2 van de uitspraak met de volgende overweging: '(...)'s Hofs *kennelijke oordeel*.... (...)'. Dat de inspectie Brunssum op 31 december 1993 bevoegd was werd daardoor buiten twijfel gesteld zodat een toetsing aan de criteria voor kwade trouw overbodig werd. In schaktermen gesproken is hiermee voor een vlotte afwikkeling van het eindspel gekozen waarbij de pointe lag in de juiste behandeling van het bevoegdheidsvraagstuk.

3. Verder valt op dat in het arrest de toepassing van de toewijzingsregels bij samenwerkingsverbanden zonder rechtspersoonlijkheid aan de orde komen. De Hoge Raad verwijst hier indirect naar zijn arrest van 23 maart 1994, BNB 1994/192 waarin in de verhouding met België werd beslist dat de winst van een samenwerkingsverband zonder rechtspersoonlijkheid mag worden belast in Nederland indien de plaats van leiding in Nederland is gelegen. Daarbij werd aangetekend dat aangenomen dient te worden dat het verdrag met België ertoe strekt om de winst van zo'n samenwerkingsverband te doen belasten in Nederland op de wijze die de Nederlandse wetgeving daaromtrent voorschrijft, dat wil zeggen bij ieder der vennoten voor zijn aandeel. In nagenoeg alle andere door Nederland gesloten belastingverdragen worden dergelijke samenwerkingsverbanden beschouwd als transparante entiteiten waardoor zij in beginsel niet kwalificeren als verdragsinwoner. Daarvoor moet immers sprake zijn van onderworpenheid van het samenwerkingsverband als zodanig. In de onderhavige procedure ging het evenwel om het verdrag Nederland-Verenigde Staten van Amerika van 29 april 1948. In dit verdrag was geen definitie van het begrip 'inwoner' opgenomen. Aangezien vaststond dat onderhavige nabetalingen belastbaar waren volgens de Wet IB 1964, zouden de erfgenamen slechts baat hebben gehad bij het verdrag indien een van de daarin opgenomen toewijzingsbepalingen de Nederlandse belastingheffing over de nabetalingen zou hebben geblokkeerd, quod non. Die blokkade werd in elk geval niet opgeworpen door een saldobepaling aangezien zo'n bepaling niet was opgenomen in het verdrag. Wel had in theorie met een beroep op art. XVI van het verdrag, waarin de heffingsbevoegdheid betreffende persoonlijke diensten werd geregeld, belastingheffing in Nederland kunnen worden vermeden. Echter, dit artikel gold niet voor inkomsten uit werkzaamheden verricht door rechtsvormen die voor de toepassing van het verdrag als 'lichaam' konden worden aangemerkt. De crux in de procedure is nu dat de Hoge Raad de onderhavige maatschap als een lichaam aanmerkt in de zin van art. II, lid 1, letter d, van het verdrag zodat art. XVI van het

verdrag buiten spel werd gezet. Daardoor ontbeerde het verdrag een bepaling om het heffingsrecht van Nederland te frustreren waardoor de erfgenamen zich plotsklaps geconfronteerd zagen met een aanzienlijke navorderingsaanslag inclusief heffingsrente. Wel verviel de boete, maar dat was geen verrassing meer omdat de inspecteur deze in een eerder stadium vanwege het overlijden van erflater al had ingetrokken.

Samenvatting

Belanghebbende heeft bezwaar gemaakt tegen de haar opgelegde aanslag vennootschapsbelasting. In de bezwaarfase heeft de inspecteur belanghebbende verzocht antwoord te geven op een reeks vragen, ter behandeling van het bezwaar. Belanghebbende heeft niet geantwoord. In beroep heeft dit ertoe geleid dat het hof de bewijslast heeft 'omgekeerd'. Omdat belanghebbende er niet in slaagde het van haar verlangde verzwaarde bewijs te leveren, werd haar beroep ongegrond verklaard. In cassatie betoogt belanghebbende dat het niet verstrekken van inlichtingen in de bezwaarfase niet kan leiden tot omkering van de bewijslast. Volgens de Hoge Raad gaat deze vlieger niet op. Onder verwijzing naar HR 10 februari 1988, BNB 1988/160 oordeelt hij dat de inspecteur ook in de bezwaarfase om inlichtingen mag vragen. Het niet verstrekken van inlichtingen leidt tot omkering van de bewijslast.

Feiten

Belanghebbende heeft bezwaar gemaakt tegen de haar opgelegde aanslag vennootschapsbelasting. Ter behandeling van het bezwaar heeft de inspecteur belanghebbende verzocht bepaalde inlichtingen te verstrekken. Belanghebbende heeft de gevraagde inlichtingen niet verstrekt. Dit heeft ertoe geleid dat de bewijslast is 'omgekeerd'.

Geschil

In cassatie is in geschil of het niet verstrekken van inlichtingen die zijn gevraagd ten behoeve van de beslissing op het bezwaar tegen een aanslag, kan leiden tot de sanctie van art. 25, lid 6, en 27e AWR.

Rechtsoverwegingen

Het middel berust op de opvatting dat het niet verstrekken van inlichtingen die zijn gevraagd ten behoeve van de beslissing op het bezwaar tegen een aanslag, niet kan leiden tot de sancties bedoeld in de artikelen 25, lid 6, en 27e van de Algemene wet inzake rijksbelastingen (hierna: AWR).